

Alfred Poplingher

După măcel - 1

E liniște acum
Și un miros de ars și de sânge.
Un iz de moarte umple nările
Și adierea vântului
Nu reușește să-l împrăștie.
Sângele pruncilor uciși
Răcnește în conștiința omenirii
Și cere răzbunare
Și poruncește să nu uităm.
Nu numai noi nu vom uita,
Generații înainte vor refuza să uite
Și să ierte.

După măcel – 2

Privesc pe geam.

Sunt primele ore ale dimineții .

Bulevardul încă nu e plin de mașini .

În jur clădiri mai vechi

Și clădiri mai noi

Care vor cu tot dinadinsul

Să-mi estompeze orizontul.

O zi de început de noiembrie.

Toamna refuză să vină

Ploaia întârzie.

Ar fi bine venită,

Poate ar putea să înmoaie

Și să spele

Măcar ceva din ce ne apasă

După acel 7 octombrie

Când dansul cu sulurile sfinte

S-a prefăcut în dans al morții.

Nu mai suntem la fel,

Ne-am înăsprit .

Naivitatea am îngropat-o

Sper pentru totdeauna.

Ce-ți doresc eu ție scumpe Israel
(După măcel – 3)

O sută de zile n-au reușit
Să estompeze stupefacția,
Să diminueze neîncrederea
Și să îndulcească amărăciunea.

Milioane își încep fiecare zi
Cu același sentiment.

E ceva apăsător care refuză să dispară.

Și ce mult ași vrea să scriu
Despre flori și iubire...
Dar sufletul și mintea
Nu-mi dau mână liberă.

Încercăm să continuăm în rutina
Care ne ține pe linia de plutire.

Megem la lucru , ne creștem copiii
Dar mai puțin facem dragoste.

Adevărul este că

Ne scaldăm în ape tulburi
Care răspîndesc miasme.

Avem nevoie de limpezime și transparență,

Vrem să inhalăm miresme ,

Vrem ceva proaspăt
Care să ne readucă încrederea
Și plăcerea de a trăi.
Vrem o metamorfoză – ACUM.

